

0626 – 26. juni

Hva skal jeg gjøre for å bli frelst? Apg 16: 30.

Du spør: «Hvordan skal jeg få eie den nåden som er gitt oss i Kristus? Jeg vet jo at så høyt har Gud elsket verden at han sendte sin enbårne Sønn for å bli vår andre Adam. Til å stå i vårt sted innfor Gud, «en rettferdig for urettferdige». For i vårt sted å gjøre det vi skulle ha gjort, og lide det vi skulle ha lidd.

Jeg skjønner at dette er den dype, uforanderlige grunnvullen for alle Adams barn, for å bli frelst. For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus. Slik har jeg altså store skatter gjennom Kristi fullbrakte verk, som det også er lovet meg i det evige testamentet.

Men nå er spørsmålet: Hva skal så jeg gjøre for å få eie disse nådens skatter? Hva er den rette måten å motta dem på? For det er jo lett for enhver å forstå at det ikke er alle mennesker som blir frelst, ikke alle som virkelig kommer til å eie den store arven. Men bare dem som søker og mottar den på rette måten.

Hvem som helst innser jo at den som overhode ikke søker denne skatten, eller som søker den på feil måte, har ikke mer av den enn om arven aldri hadde vært opprettet for oss. Hvordan skal jeg da kunne bli helt sikker på hva som er den eneste rette måten jeg kan få eie dette Kristi fullbrakte verk på?»

Svar: Det hadde aldri her i livet vært mulig å bli sikker på dette, om ikke Gud i sin evige rådslutning i himmelen også i dette spørsmålet hadde et avgjort svar, og deretter også hadde åpenbart det for oss i sitt ord. Men, – høylovet være Herrens navn! –, Så har han da virkelig fastsatt en helt bestemt måte hvor vi kan komme til å eie denne nåden som ligger ferdig for oss. Og denne måten han har besluttet, har han i så tydelige ordelag åpenbart for oss, at han kunne si: Nå har de ingen unnskyldning.

Den som derfor bare vil merke seg Guds ord om hvordan vi skal bli frelst, slik det er åpenbart i Skriften, kan bli like så sikker på veien til frelse som han noen gang kan bli på at han selv er til.

Den som aldri kan bli sikker på hvordan han skal bli frelst, har ganske sikkert aldri merket seg Guds evige rådslutning om dette, slik det er åpenbart i Ordet. Men har isteden bare gjennom eget tankespinn, ved å spørre sin egen blinde fornuft, gjort seg opp en frelsesvei.

Når et slikt menneske leser i Skriften det lille enfoldige ordet som skjuler hele hemmeligheten om hvordan vi inntar Guds rike, blir han betenkt over at det står slik. Ja, han tar anstøt av det. Istedenfor ydmykt og åpent la Ordet få slippe inn og overbevise seg. Og på den måten vil han bare forvirres og forblindes mer og mer, og står fast i en evig uvisshet.

Tusenvis av mennesker har nok undret seg over hvorfor det lille enfoldige ordet tro stadig gjentas i Skriften. Og hvorfor akkurat hele vår frelse skal være bundet til troen. Tusener har tatt anstøt av dette. Men hva hjelper det? Den står der enda, denne forargelses klippen, urokkelig fast, og bygget på Guds evig besluttede vei til fred.

Fra evighet av har nemlig Gud besluttet, og åpenbart i sitt ord, at hans enbårne Sønn, vår mellommann, av bare nåde skulle legge hele frelses-skatten ferdig for oss gjennom sitt eget

fullbrakte verk. Og skjenke oss den som en fri gave. Derfor skulle vi ikke behøve gjøre det minste for å fortjene eller bli verdige til å få den. Vi skulle bare motta den som en ufortjent gave.

Men fordi denne gaven blir delt ut gjennom ord og løfter, kunne den ikke mottas på annet vis enn ved troen.

Her bør det da legges godt merke til at den frelsende troen ikke er noe annet enn tro, enn å motta gaven på en måte som harmonerer med måten den blir gitt på. Den blir skjenket som en gave, og skal mottas som en gave. Blir gitt oss ved ord, og skal mottas ved tro.

For oss er det bare å ta imot. Apostelen sier: «Derfor er det ved tro, for at det kunne være av nåde, slik at løftet kunne stå fast for hele ætten». For grunnlaget var: «Av nåde er dere frelst, ved tro, og ikke av dere selv. Det er Guds gave». Merk deg dette. «Det er Guds gave»! Husk: Det er en gave!

Dette er grunnen til at samtidig som Kristus forkynte Faderens evige råd til frelse: «Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne», så føyde han straks til den måten og midlet som var besluttet for at vi skulle få eie denne gaven. Han sa: «for at hver den som tror på ham ikke skal gå fortapt, men ha evig liv».

Og samtidig som han gav sine disipler den store apostel-tjenesten: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for hele skapningen», så forklarte han også straks hvem som skulle få del i dette: «Den som tror og blir døpt, skal bli frelst». Ja, dette var også grunnen til at Jesus selv stadig tok dette ordet i sin munn: «Din tro har frelst deg», «deg skje som du tror», «dersom du trodde».

Slik har også alle fedrene i Det gamle testamente blitt rettferdige ved tro, og har «fått det vitnesbyrd at de var til behag for Gud». Allerede Adams og Evas andre sønn, Abel, var rettferdig ved troen. Derfor var hans offer til behag for Gud. Og «ved den (troen) fikk han det vitnesbyrd at han var rettferdig».

«Ved tro æret Noa Gud, og ble arving til den rettferdighet som er av troen». Og «Abraham trodde Gud (på løftet om den velsignede sæden (ættten); Kristus), og det ble regnet ham til rettferdighet». Og den fromme Tobias sa: «Vi venter et liv som Gud skal gi dem som blir sterke og faste i troen på ham».